

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 59/2567

พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีโจทก์ นาย ม.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลสืบพยานหลักฐานของโจทก์ประกอบคำให้การรับสารภาพของจำเลยแล้ววินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า จำเลยใช้อาวุธมีดแทงโดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามฟ้อง อุทธรณ์ของจำเลยที่ว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 โดยอ้างว่า อาวุธมีดที่จำเลยใช้แทงผู้เสียหายที่ 1 เป็นอาวุธมีดขนาดเล็กมีสภาพเก่า ด้ามมีดกับตัวมีดมีสภาพไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถใช้ฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ได้ อีกทั้งสภาพบาดแผลของผู้เสียหายที่ 1 เป็นบาดแผลขนาดเล็ก ซึ่งเป็นบาดแผลไม่รุนแรง ไม่สามารถทำให้ผู้เสียหายที่ 1 ถึงแก่ความตายได้ เป็นการอุทธรณ์อ้างว่า ข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ตามฟ้อง มิใช่อุทธรณ์โต้เถียงข้อเท็จจริงที่ขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยหรือเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ อันจะเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ.มาตรา 15 จำเลยมีสาเหตุบาดเจ็บและเคยพูดจาอาฆาตผู้เสียหายที่ 1 ว่าจะเอาให้ถึงตายมาก่อนจนมีการนัดหมายมาพบกันในวันเกิดเหตุ โดยจำเลยมีอาวุธมีดและสับมีดติดตัวมาด้วย เมื่อพบกันจำเลยก็เดินตรงเข้าไปข่มขู่พวกของผู้เสียหายที่ 1 ไม่ให้ช่วยเหลือ แล้วจำเลยวิ่งเงื้ออาวุธมีดเข้าแทงผู้เสียหายที่ 1 ทันทันโดยยังไม่ได้พูดจาอีก จึงเป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 288, 289, 295, 371 และริบของกลางทั้งหมด จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 295, 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกตลอดชีวิต ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำคุก 1 ปี และฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คงจำคุก 25 ปี ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย คงจำคุก 6 เดือน และฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร คงปรับ 500 บาท รวมจำคุก 25 ปี 6 เดือน และปรับ 500 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบของกลาง จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี เมื่อลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้ว คงจำคุก 5 ปี และ

เมื่อรวมโทษในความผิดฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 5 ปี 6 เดือน และปรับ 500 บาท ความผิดฐานอื่นนอกจากนี้ให้ยก นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และได้ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ญาติไป ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีนี้มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลย เป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ และตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลย กระทำโดยมีเจตนาฆ่าผู้อื่นหรือไม่ เห็นควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า จำเลยมีสิทธิฎีกาในปัญหาดังกล่าว หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยใช้อาวุธมีดปลายแหลมแทงผู้เสียหายที่ 1 อย่างแรง 1 ครั้ง บริเวณหน้าอกโดยเจตนาฆ่าและไตร่ตรองไว้ก่อน แต่ผู้เสียหายที่ 1 หลบทันอาวุธมีดถูกบริเวณหลัง จนใบมีดหลุดออกจากด้าม และจำเลยใช้ด้ามมีดดังกล่าวแทงบริเวณหลังผู้เสียหายที่ 1 อีก หลายครั้ง จำเลยลงมือกระทำความผิดไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล เนื่องจากมีผู้เข้า ช่วยเหลือและผู้เสียหายที่ 1 ได้รับการรักษาทันทั่วทั้งที่ จึงไม่ถึงแก่ความตาย แต่เป็นเหตุให้ผู้เสียหาย ที่ 1 ได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลฉีกขาดที่หลังด้านซ้ายบริเวณกระดูกสะบักอันเป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จึงมี หน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมาประกอบคำให้การรับสารภาพเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยได้ กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามฟ้อง และศาลจะต้องฟังพยานหลักฐานของโจทก์จนกว่า จะพอใจว่าจำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามฟ้องจริง จึงจะลงโทษได้ เมื่อศาลชั้นต้น พิจารณาพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบและพิพากษาลงโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ตามฟ้อง และจำเลยอุทธรณ์ว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 โดยอ้างว่า อาวุธมีดที่ใช้แทง ผู้เสียหายที่ 1 เป็นอาวุธมีดขนาดเล็กมีสภาพเก่า ด้ามมีดกับตัวมีดมีสภาพไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถฆ่า ผู้เสียหายที่ 1 ได้ อีกทั้งสภาพบาดแผลของผู้เสียหายที่ 1 เป็นบาดแผลขนาดเล็กซึ่งเป็นบาดแผลไม่ รุนแรง ไม่สามารถทำให้ผู้เสียหายที่ 1 ถึงแก่ความตายได้ เป็นการอุทธรณ์อ้างว่า ข้อเท็จจริงตาม พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบฟังไม่ได้ว่า จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ตามฟ้องเท่ากับอ้างว่า โจทก์นำสืบไม่สมฟ้อง จึงมิใช่อุทธรณ์โต้เถียงข้อเท็จจริงที่ขัดกับคำรับสารภาพของจำเลยหรือ เป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นอุทธรณ์ ซึ่งจะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวมาแล้วโดยชอบใน ศาลชั้นต้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลอุทธรณ์ภาค 1 จึงชอบที่จะต้องวินิจฉัย ปัญหาดังกล่าวให้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น และเมื่อจำเลยฎีกาในปัญหาดังกล่าวมาแล้ว ศาลฎีกา เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ตามฎีกาของจำเลยโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณาใหม่ และเห็นว่าพยานโจทก์ที่สืบประกอบคำรับสารภาพมีพยานปากผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 มาเบิกความทำนองเดียวกันถึงสาเหตุบาดหมางที่จำเลยมีต่อผู้เสียหายที่ 1 มาตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุ ในวันเกิดเหตุก็เป็นการนัดหมายมาพบกันไม่ใช่เรื่องมาพบกันโดยบังเอิญ หากจำเลยต้องการเจรจา ระบายข้อขัดแย้งจำเลยก็ไม่ต้องถืออาวุธมีดและสับมีดลงมาด้วย แต่พฤติการณ์ที่จำเลยถืออาวุธ มีดและสับมีดมา ฟังได้ว่าเป็นการตระเตรียมการมาเพื่อก่อเหตุตามฟ้อง แม้จำเลยจะไม่ได้ตรง เข้าหาผู้เสียหายที่ 1 ในทันที แต่จำเลยเดินตรงเข้าไปหานางสาวลักษณะและผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็น พวกเดียวกันกับผู้เสียหายที่ 1 พฤติการณ์เป็นการแสดงท่าทีข่มขู่เพื่อไม่ให้นางสาวลักษณะและ ผู้เสียหายที่ 2 เข้ามาช่วยผู้เสียหายที่ 1 แล้วทันใดนั้น จำเลยก็หันวิ่งไปเจ็อมิดขึ้นแทงผู้เสียหายที่ 1 ทันที การที่จำเลยใช้อาวุธมีดที่พกติดตัวมาวิ่งเข้าไปเจ็อมิดสูงระดับหูเพื่อแทงผู้เสียหายที่ 1

โดยแรง แต่ผู้เสียหายที่ 1 เอี้ยวตัวหลบทำให้อาวุธมีดแทงโดนสะบักซ้ายของผู้เสียหายที่ 1 จนใบมีด
หักตกลงที่พื้น นับว่าเป็นการตั้งใจแทงโดยแรงที่บริเวณอวัยวะสำคัญด้วยมีดขนาดใหญ่ แม้ใบมีด
หักแล้วจำเลยก็ยังใช้ด้ามมีดแทงผู้เสียหายที่ 1 อีกหลายครั้ง ประกอบกับพฤติการณ์ที่จำเลยเคย
พูดจาอาฆาตผู้เสียหายที่ 1 มาก่อนเกิดเหตุว่าจะเอาให้ถึงตาย จนถึงการนัดมาพบกันและพกอาวุธ
มีดมา ฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 โดยเตรียมการไตร่ตรองไว้ก่อนด้วยการนำอาวุธ
มีดพกติดตัวมาเพื่อแทงผู้เสียหายที่ 1 ให้ถึงแก่ความตาย ซึ่งหากไม่มีคนเข้ามาช่วยเหลือ จำเลยก็
คงฆ่าผู้เสียหายที่ 1 จนถึงแก่ความตายตามที่เคยพูดอาฆาตไว้ตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุ เมื่อพยานโจทก์
สืบถึงพฤติการณ์ที่จำเลยมีสาเหตุโกรธเคืองมาตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุ การนัดหมายมาพบกันในเวลา
เกิดเหตุการณ์ที่จำเลยเตรียมอาวุธมีดและสนับมือเดินลงจากรถจักรยานยนต์โดยสร้างเป็นเดินตรง
ไปข่มขู่นางสาวลักษณและผู้เสียหายที่ 2 แล้วในทันใดนั้นจำเลยก็หันไปหาผู้เสียหายที่ 1 วิ่งเง้อมมีด
เข้าแทงผู้เสียหายที่ 1 ในทันที โดยยังไม่ได้พูดจาขึ้น ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยกระทำโดยมีเจตนา
ฆ่าผู้เสียหายที่ 1 โดยไตร่ตรองไว้ก่อน เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ไม่ถึงแก่ความตาย จำเลยย่อมมีความผิด
ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4)
ประกอบมาตรา 80 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 มานั้น ยังไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น
แต่ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

องค์คณะ

ปิติ นาคะภักดี · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · เพิ่มศักดิ์ สายสีทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/59/2567>